

Arrest

nr. 88 197 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2011 neemt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een tweede asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 27.08.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar op 17.12.2010 echter zowel de vluchtelingenstatus als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.03.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 10.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene verklaart dat ze van haar kennis [Z.P.] gehoord

heeft dat de Rom nog steeds veel problemen hebben in Servië; er dient te worden opgemerkt dat betrokkene met dergelijke verklaring niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980...

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Artikel 62 bepaalt het volgende: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.” Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: “Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249). Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Toelichting. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoekster legde degelijk nieuwe stukken voor welke haar identiteit ontegensprekelijk bewijzen en dan ook hieruit volgend de discriminatie bewijzen in het land van herkomst. Deze discriminatie wordt geattesteerd door internationale verslaggeving. De motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde. De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar de nieuwe stukken van verzoekster. Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans. Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. De dienst vreemdelingenzaken stelt dat geen nieuwe elementen gegeven worden aangebracht, wat ze ofwel helemaal niet gaat motiveren ofwel op zeer algemene en vage manier gaat motiveren, voor zover men al kan spreken van enige ‘motivering’ (zie supra). Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording. Er wordt geen woord gerept over de effectieve huidige situatie in Servië van algemene discriminatie van de Roma. Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend. Het is ten eerste onbegrijpelijk dat inzake deze nieuwe asielaanvraag zonder enige concrete motivering en zonder nazicht van de actuele situatie van Roma en medische zorgen aan Roma in Servië, een beslissing weigering tot in niet in overwegingname van een asielaanvraag en bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot

vrijheidsberoving ten dien einde (stuk 1). De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen. Verzoekster benadrukt dat zij op 18.6.2011 een medische regularisatieaanvraag indiende en er nog geen beslissing werd genomen in deze regularisatieaanvraag 9ter In hoofde van verzoekster en haar gezin bestaat er bij terugkeer duidelijk een risico op schending van de fundamentele rechten uit het EVRM (zie infra). De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de beginselen van behoorlijk bestuur niet gerespecteerd door een beslissing te nemen zonder zich te baseren op alle elementen in het dossier! In casu zijn er concrete aanwijzingen dat repatriëring een schending uitmaakt van de fundamentele rechten zoals artikel 2, 3, 5, 8 en 9, zodat eens te meer het uitwijzingsbevel een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd.”

2.1.2. De verplichting om bestuurshandelingen formeel te motiveren heeft tot doel een bestuurde toe te laten te achterhalen waarom een voor hem of haar ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat deze zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan (R.v.St. nr. 45.899, 31.1.1994, Arr. R.v.St. 1994). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

De overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen geweigerd werd haar tweede asielaanvraag in overweging te nemen, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Overigens dient te worden opgemerkt dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet alleen inhoudelijke kritiek levert, maar zij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk weer te geven, en daarbij blijf geeft kennis te hebben van deze motieven.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen *“op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”* alsook dat *“de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging”* in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Met name dient verzoekster: nieuwe gegevens aan te brengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoekster verklaarde tijdens haar tweede asielaanvraag:

*“Een kennis heeft ons getelefoneerd om te zeggen dat de Rom nog veel problemen hebben in Servië.”
Hoe heet die kennis? “[Z.P.]”
Is dat dezelfde persoon die de documenten naar uw man heeft gestuurd? “Da.”
Heeft u er een bewijs van dat er nog veel problemen zijn? Hoe weet die kennis dat?
“Die [Z.P.] woont daar dus hij weet dat.”*

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoekster bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat zij *“bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees*

voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980” en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

De verwerende partij heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekster “met dergelijke verklaring niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen” en dat deze niet als ‘nieuwe elementen’ kunnen worden beschouwd. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de motieven “stereotiep” zouden zijn nu zij duidelijk en concreet betrekking hebben op de verklaring die verzoeker bij haar aanvraag heeft afgelegd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dateert van 18 juni 2011 en dus van na de bestreden beslissing. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen rekening kunnen houden met deze aanvraag.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Toelichting. De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoekster en haar gezin in gevaar wordt gebracht en dat de kinderen van verzoekster hun schooljaar niet kunnen afmaken. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De situatie in Servië is totaal niet gunstig en nog steeds compleet onaanvaardbaar voor Romazigeuners. Ook zou deze beslissing tot gevolg hebben dat verzoekster en haar gezin weggerukt worden uit hun omgeving waar zij hun sociaal en psychologisch evenwicht vinden. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoekster en haar gezin inhouden, daar waar hun sociaal leven abrupt afgebroken zou worden. Tevens dienen zij kinderen hierdoor hun opleiding af te breken midden in het lopende schooljaar, met het risico van verlies van het lopende en volgend schooljaar en met onherstelbare schade wat betreft hun toekomstige schoolopleiding. Verzoekster en haar gezin hebben nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.”

2.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520, 17 december 2003).

Verzoekster toont niet aan dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt dat de scholing in het land van herkomst van dien aard is dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Belgische schoolsysteem. Verzoekster kan zich niet dienstig beperken tot loutere beweringen om te stellen dat de verwerende partij op disproportionele wijze handelt, zij dient minstens van een dergelijke bewering de nodige stavingstukken aan te brengen, hetgeen zij nalaat.

Zoals reeds door de diverse asielinstanties werd onderzocht en aangetoond, staft verzoekster niet dat haar leven dient beschermd te worden en dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In de bestreden beslissing wordt ook duidelijk verwezen naar de beoordeling van verzoeksters eerste asielaanvraag, die negatief werd afgesloten.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde en laatste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955. Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Verzoekster vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Toelichting. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoekster gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755). Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoekster. Verzoekster is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Het begrip privéleven omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis vriendenkring die verzoekster heeft opgebouwd in België, reeds daarom al rijt recht op privéleven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. Tenslotte dient benadrukt dat de kinderen van verzoekster schoolgaand zijn en dat zij wanneer zij zouden verplicht worden terug te keren de kans niet zouden krijgen om deze studies te voltooien en derhalve hun toekomstperspectieven zouden worden gestolen. De beslissing met gevolg een verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé sfeer van verzoekster en haar gezin gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekster vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar gezin. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt vooreerst als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.3.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.3.5. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.3.6. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.3.7. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.8. Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat haar twee minderjarige kinderen tevens in België verblijven. Dit gegeven wordt als dusdanig niet betwist. Verzoeksters echtgenoot verkreeg

dezelfde beslissing als verzoekster, met name een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

2.3.9. Aangezien verzoekster nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.3.10. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.3.11. Verzoekster betoogt ter zake als volgt: *“Zij is het land België als het hare gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Het begrip privéleven omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis vriendenkring die verzoekster heeft opgebouwd in België, reeds daarom al rijt recht op privéleven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. Tenslotte dient benadrukt dat de kinderen van verzoekster schoolgaand zijn en dat zij wanneer zij zouden verplicht worden terug te keren de kans niet zouden krijgen om deze studies te voltooien en derhalve hun toekomstperspectieven zouden worden gestolen.”*

2.3.12. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeksters asielaanvraag reeds op 16 december 2010 werd geweigerd door de Commissaris-generaal. Deze weigering werd bovendien bevestigd door deze Raad bij arrest van 28 februari 2011. Hetgeen meteen impliceert dat de Belgische asielinstanties, na grondig onderzoek, van oordeel waren dat er zich ten aanzien van de persoon van verzoekster geen veiligheidsprobleem stelt in diens land van herkomst dat van die aard is dat het gerechtvaardigd is dat deze niet vermog terug te keren naar haar land van herkomst. Daarnaast wist verzoekster ook reeds vanaf 9 maart 2011 dat zij het Rijk diende te verlaten, zij kreeg immers toen reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

2.3.13. In haar betoog slaagt verzoekster er niet in om hinderpalen op te werpen dewelke het aannemelijk maken dat verzoekster geen gezinsleven meer zou kunnen uitoefenen in haar land van herkomst, in casu Servië. Verzoeksters asielgronden werden afgewezen en bovendien heeft verzoekster al heel veel langer in Servië verbleven dan in het Rijk. Verzoekster is immers geboren in 1973. Zij verklaarde zelf pas op 27 augustus 2010 het Rijk te zijn binnengekomen. Verzoekster is dus slechts een goede twee jaar in België. Zodoende kan aangenomen worden dat verzoekster in haar land van herkomst voldoende familie en vrienden heeft en de gewoonten en de werking van het land voldoende kent om er te verblijven. Verzoekster maakt minstens niet aannemelijk dat er hinderpalen voorhanden zijn dewelke haar een gezinsleven in haar land van herkomst onmogelijk maken. Verzoekster brengt dienaangaande ook geen enkel bewijsstuk of begin van bewijs bij. In casu toont verzoekster aldus niet aan dat zij haar gezinsleven niet elders kan leiden. Het voorgaande geldt des te meer daar de echtgenoot en de minderjarige kinderen van verzoekster allen de Servische nationaliteit hebben en onder deze beslissing of een eigen gelijkaardige beslissing vallen.

2.3.14. De echtgenoot van verzoekster heeft immers dezelfde beslissing gekregen als verzoekster. Zijn zaak is gekend bij deze Raad onder het rolnummer 73.709. Zodoende hebben zowel verzoekster als haar echtgenoot dezelfde beslissing gekregen. Hun minderjarige kinderen volgen hetgeen besloten werd in de beslissingen betekend aan de beide ouders. Hetgeen betekent dat de familie of beter het gezin van verzoekster niet gescheiden zal worden door de voorliggende bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt hier niet voor.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC